

VİCDAN

Sabahı Olmayan Gerilmiş Gece

Gece yarısıydı. Saatin tik takları odanın sessizliğini ince ince deliyor, duvardaki saatin akrep ve yelkovanı tam on ikiyi gösterirken zaman sanki ağırlaşarak akıyordu. Odanın içinde sarı bir ışık vardı; ne tam aydınlık ne tam karanlık... İnsan o ışıktaki hem güvende hisseder hem de bir şeylerin eksik olduğunu fark eder.

Annem ve ablamla birlikte odadaydık. Ranzanın kenarında oturuyordum. Bacaklarım aşağı sarkıyordu, sırtım duvara yaslıydı. Rahattım. Hatta o kadar rahattım ki, hayatın o an donup kalmasını isteyecek kadar...

Elif'ten bahsediyorduk.

Konu onun olunca içimde tuhaf bir huzur yayılıyordu. Konuşurken fark etmeden gülümsüyordum. Bazen annem bir şey soruyor, ben cevap vermek yerine dalıp gidiyordum. Çünkü zihnim artık odada değildi.

Elif'teydi.

Onunla tanışalı henüz iki ay olmuştu ama sanki yıllardır tanıyormuşum gibi geliyordu. Gülüşü... insanın içini ısıtan türdendi. Gözleri... bakınca kaçmak istemediğin türden.

Uzun siyah saçları vardı. Hafif dalgalı... omuzlarından aşağı süzülürdü. Esmer teni, yeşil gözleriyle birleşince insanın bakası gelirdi. Yüzü abartılı değildi ama etkileyiciydi. Küçük burnu, gamzeli yanakları... güldüğünde o gamzeler belirince dünya bir anlığına daha güzel olurdu sanki.

İnce parmakları vardı. Küçük elleri... insanın tutmaya kıyamayacağı türden.

Ve en güzeli...

Mütevazıydı.

Evin tek kızıydı ama şımarık değildi. Bu bile onu farklı yapıyordu. Çünkü ben tam tersini görmüştüm.

Aklıma Ashı geldi.

Eski mahalleden...

O da tek çocuktuk ama Elif'in tam tersiydi. İsteddiği her şey olurdu. Kimse ona "hayır" diyemezdi. Hep yukarıdan bakardı insanlara.

Bir keresinde Ali... arkadaşım... ona çıkma teklif etmişti.

Ali... garibandı. Fabrikada çalışıyordu. Annesi babası yoktu. Hayata tek başına tutunmaya çalışıyordu.

Ama Ash...

Onu herkesin içinde küçük düşürmüştü.

“Sen kimsin ki bana teklif ediyorsun?” demişti.

O gün Ali’nin gözlerini unutamıyorum. Konuşurken güçlü durmaya çalışıyordu ama sesi titriyordu. İçten içe parçalanmıştı.

Ben de parçalanmışım.

Ama Elif öyle değildi.

O yüzden seviyordum onu.

Ne zaman onu düşünsem... zaman hızlanıyordu. Dakikalar saniye gibi geçiyordu. Tıpkı o gece olduğu gibi...

Konuşmalar sürüyordu ama ben artık sadece beden olarak oradaydım. Zihnim tamamen Elif’in yanındaydı. Onunla yürüyordum, onunla konuşuyordum, onunla gülüyordum.

Tam o an...

Her şey bir anda koptu.

Ensemde ani bir sertlik hissettim.

Soğuk.

Gerçek.

Bir el...

Tiştörtümü enseden kavradı.

Öyle bir sıkılmıştı ki... boğazım anında daraldı.

Nefesim kesildi.

Ne olduğunu anlayamadım.

Bir anlığına bunun gerçek olmadığını düşündüm. Ama sonra boğazım sıkıştı. Hava alamıyordum. Göğsüm yanmaya başladı.

Refleksle ellerim arkaya gitti ama...

Hiçbir şey tutamadım.

Görünmeyen bir şey...

Beni boğuyordu.

Gözlerim büyüdü. Kalbim hızlandı. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

“Anne...” demek istedim.

Sesim çıkmadı.

Tekrar denedim.

“Yetişin...”

Ama sesim boğazımda parçalandı.

“Boğuluyorum...”

Bu sefer çıktı ama kısık... güçsüz... kırık bir sesle.

Annem bana baktı.

Gülüyordu.

Şaka yaptığımı sandı.

O an...

İçimdeki korku daha da büyüdü.

Çünkü ben ölüyordum...

Ve kimse bunu anlamıyordu.

Yüzüm kasıldı. Dudaklarım titredi. Gözlerim doldu ama ağlayamıyordum bile. Sadece bakıyordum. Yardım ister gibi... çaresizce...

Zaman uzadı.

Saniyeler...

Dakika gibi geldi.

Sonra...

Bir anda—

El yok oldu.

Sanki hiç olmamış gibi.

Boğazım serbest kaldı.

Derin bir nefes çektim.

Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha...

Nefes nefese kalmıştım.

Göğsüm inip kalkıyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Annem ve ablam hemen yanıma geldi.

“Yusuf, ne oldu?”

“İyi misin?”

Sesleri uzaktan geliyordu sanki.

Konuşmak istedim.

Ama dilim dönmedi.

Boğazım hâlâ sıkılıyormuş gibiydi.

Sadece elimle arkamı gösterdim.

Parmağım titriyordu.

“An... anne... arkamda...”

Annem arkamı kontrol etti.

Duvara baktı.

Yatağa baktı.

Boşluğa baktı.

Hiçbir şey yoktu.

“Bir şey yok evladım,” dedi.

Sesi sakindi.

Normaldi.

“Yat, uyu.”

Ama...

Benim içimde hiçbir şey normal değildi.

Çünkü az önce yaşadığım şey...

Hayal değildi.

Bunu biliyordum.

Hissetmiştim.

Boğulmuştum.

Ve o an...

İçimde bir şey başladı.

Korku...

Gerçeklikle kavga etmeye başladı.

ASANSÖR

Ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş, korku sarmışsa yüreği, ne çare...

Kâbus yaşadığım evden neredeyse koşarak çıktım. Kapıyı arkamdan çarpar gibi kapattım ama yine de içimdeki his gitmiyordu. Sanki hâlâ oradaydı. Sanki o görünmeyen el hâlâ ensemdeydi ve birazdan tekrar tişörtümü kavrayacaktı.

Kapının önünde bir an durdum. Nefesim düzensizdi. Ellerim titriyordu. Eğilip ayakkabılarımı aldım ama bağlamaya bile cesaret edemedim. Tek düşündüğüm şey vardı: uzaklaşmak.

Evde kalamazdım. Bir saniye bile...

O anı tekrar yaşamak istemiyordum. Hatta düşünmek bile içimi daraltıyordu. Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyordu.

Hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdüm. Koridor her zamankinden daha uzun geldi. Ayak seslerim yankılanıyordu. Sanki arkamdan biri yürüyormuş gibi hissettim ama dönüp bakamadım.

Bakarsam...

Onu göreceğimden korktum.

Asansörün düğmesine bastım.

8.

Küçük kırmızı ışık yandı.

Aşağıda olan asansör ağır ağır yukarı çıkıyordu. Kat numaraları tek tek değişiyordu. 2... 3... 4...

Ama bana saatler gibi geliyordu.

Sabırsızlıktan yerimde duramıyordum. Ayaklarım titriyordu. Keşke daha alt katta otursaydım diye geçirdim içimden. Beklemezdim. Merdivenlere koşardım. İkişer üçer atlayarak kendimi dışarı atardım.

Ama şimdi...

Beklemek zorundaydım.

Ve o bekleyiş...

İnsanı yiyip bitiren türdendi.

Sonunda asansör geldi. Kapı yavaşça açıldı. İçerisi loştu. Sarımsı bir ışık vardı. Boştu.

Hızla içeri girdim.

Kapı kapanırken bir an dışarı baktım. Sanki biri gelecekmiş gibi... Ama kimse yoktu.

Kapı kapandı.

Yalnızdım.

İşte o an fark ettim...

Ayakkabılarımın bağcıkları çözüktü duruyordu.

Eğildim.

Titreyen ellerimle bağlamaya çalışıyordum.

Tam o anda—

ENSEMDEN BİR EL TİŞÖRTÜMÜ KAVRADI.

Bir anda geriye doğru çekildim.

Nefesim kesildi.

Sanki görünmeyen bir güç boğazımı sıkıyordu. Hava alamıyordum. Ellerim boşluğa savruluyordu ama tutacak hiçbir şey yoktu.

Bağırmak istedim.

“Yardım edin!” demek istedim.

Ama sesim çıkmadı.

Boğazım kilitlenmişti.

Ayağa kalkmak istedim...

Ama kalkamadım.

Bedenim bana ait değildi.

Sanki biri kontrolü ele geçirmişti.

İliklerime kadar korku dolmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacak sandım. Gözlerim büyümüş, nefesim parçalanmıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Sadece bekliyordum.

Ve ölmekten korkuyordum.

Sonra...

Bir anda—

El gevşedi.

Yok oldu.

Sanki hiç olmamış gibi.

Bir anda yere yığıldım. Derin bir nefes çektim. Sonra bir tane daha... sonra bir tane daha... Ama nefes almak bile zor geliyordu.

Hâlâ donup kalmıştım.

Kıpırdayamıyordum.

Aklımda tek bir soru vardı:

Ayağa kalksam...

Görür müydüm?

Ya gerçekten oradaysa?

Ya göz göze gelirsek?

Hayır...

Bunu kaldıramazdım.

Kalbim dururdu.

Ama böyle de kalamazdım.

Bu korkuyla yaşayamazdım.

Yavaşça ayağa kalktım.

Dizlerim titriyordu.

Kapıya doğru bir adım attım.

Tam çıkacaktım ki—

Aynaya gözüm takıldı.

Donup kaldım.

Asansöre bindiğimde aynada hiçbir şey yoktu. Eminim yoktu. Ama şimdi...

Kocaman harflerle yazılmıştı:

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Gözlerim yazıya kilitlendi.

Kalbim tekrar hızlandı.

Sonra...

Yavaşça kendime baktım.

Yüzüm bembeyazdı.

Tanıyamadım kendimi.

Ve o an—

Kapıyı bütün gücümle ittim.

Açılır açılmaz dışarı fırladım.

Koşmaya başladım.

Durmadan.

Arkamı dönmeden.

Sanki arkamdan biri geliyormuş gibi...

Sanki durursam yakalayacakmış gibi...

Sonunda binadan çıktım.

Dışarıdaydım.

Hava serindi. Sokak genişti. İnsanlar vardı. Sesler vardı. Hayat vardı.

Bir an durdum.

Derin bir nefes aldım.

Rabbime şükrettim.

İçim biraz olsun rahatladı.

Ama...

Sadece biraz.

Çünkü o yazı...

Zihnime kazınmıştı.

Her adımımda...

Her nefesimde...

Aynı cümle yankılanıyordu:

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Kimdi bu?

Benden ne istiyordu?

Ne zamandan beri peşimdeydi?

Ve en korkuncu...

Neden ben?

DOLMUŞ

Hiç ummadığın an, hiç ummadığın zaman, hiç ummadığın kişiyle yaşarsın serzenişi...

Evden uzaklaşmaya çalışıyordum. Adımlarım hızlıydı ama zihnim daha hızlıydı. Sorular birbirini kovalıyordu. Cevap yoktu.

Kimdi o?

Neden beni seçmişti?

Bu düşüncelerle boğuşurken telefonum çaldı.

Enes.

Onu görünce içimde hafif bir rahatlama oldu. Tanıdık bir ses, tanıdık bir insan... belki iyi gelirdi.

Açtım.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalıştım.

O da her zamanki gibiydi. Rahat, samimi...

Evde kimse olmadığını söyledi. Beni çağırdı. “Gel, bugün bizde kal. Yarın işe beraber gideriz,” dedi.

Zaten eve dönmek istemiyordum.

“Tamam, geliyorum,” dedim.

Durağa vardığımda ilk gelen dolmuşu bindim.

İçerisi kalabalıktı.

İnsanların arasından geçerken birkaç kişiye çarptım. İstemedim... Ama biri vardı...

Bir kadın.

Öyle sert çarptı ki...

Omzum sızladı.

Bir an durdum.

Bu kadar sert çarpması...

Normal değildi.

Ama düşünmedim.

Düşünmek istemedim.

Şoföre para vermek için cebime uzandım.

Elime hem para hem de bir kâğıt parçası geçti.

Parayı uzattım.

Şoför parayı alırken gözlerimin içine baktı.

Birkaç saniye...

Ama o birkaç saniye...

İçimi ürpertti.

“Acaba o mu?” diye düşündüm.

“Beni boğmaya çalışan...”

Ama sonra kendime kızdım.

“Saçmalama Yusuf...”

İlk defa görüyordum onu.

Başımı cama çevirdim.

Dışarıyı izlemeye başladım.

Ama içimdeki huzursuzluk geçmiyordu.

Sonra...

Elimdeki kâğıdı fark ettim.

Dikkatle baktım.

Kırışmıştı.

Katlanmıştı.

Ve...

Tanıdık geliyordu.

Ama nereden?

Hatırlayamıyordum.

Yavaşça açtım.

Ve...

Dünya durdu.

Kalbim sıkıştı.

Gözlerim büyüdü.

“Hayır...” dedim içimden.

“Bu olamaz...”

Kâbus evde kalmıştı.

Kapıyı kilitlemiştim.

Peşimden gelemezdi.

Ama gelmişti.

Kâğıtta yine aynı yazı vardı:

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Elim titriyordu.

Nefesim hızlandı.

Artık emindim.

Bu şey...

Her neyse...

Benimleydi.

Ve beni bırakmayacaktı.

Başımı kaldırdım.

Çaktırmadan etrafı izledim.

Herkes normaldi.

Kimisi konuşuyor...

Kimisi susuyordu.

Yaşlı bir çift sohbet ediyordu.

Üç genç tartışıyordu.

Bir kadın bebeği seviyordu.

İki yaşlı adam gülüyordu.

Her şey normaldi.

Ama...

Değildi.

Ve sonra...

Onu gördüm.

En köşede...

Simsiyah giyinmiş bir kadın.

Başı öne eğikti.

Saçları yüzünü kapatıyordu.

Hiç kıpırdamıyordu.

Sadece ayağının ucunu...

Yavaşça kaldırıp indiriyordu.

Gözlerimi ondan alamadım.

Uyuyor muydu?

Yoksa...

Beni mi izliyordu?

Dolmuş durdu.

Durağa gelmiştik.

Hiç düşünmeden indim.

Kâğıt hâlâ elimdeydi.

Hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Enes'in evine doğru...

Ve içimde tek bir his vardı:

Bu daha başlangıçtı.

TREN

O sessiz... bu sessiz... kâbus daha sessiz...

Dolmuştan inerken bir an duraksadım.

Ayağım yere değdi ama içimdeki huzursuzluk dinmedi. Sanki bir şey eksikti... ya da fazlaydı. Ne olduğunu tam anlayamıyordum.

Refleksle başımı çevirdim.

Arkama baktım.

Peşimde miydi?

Gözlerim dolmuşun içine kaydı. İnsanlar hâlâ yerlerindeydi. Kimi telefonla konuşuyor, kimi boşluğa bakıyordu. Ama benim gözlerim sadece bir kişiyi arıyordu.

Şoför.

Ve o da...

Bana bakıyordu.

Göz göze geldik.

Saniyeler sürdü belki ama bana daha uzun geldi. O bakışta bir şey vardı. Açıklayamadığım bir şey... Tanıdık mıydı? Yoksa sadece korkunun bana oynadığı bir oyun muydu?

İçim ürperdi.

Hiçbir şey demeden başımı çevirdim ve hızlı adımlarla uzaklaştım. Adımlarım hızlandıkça kalbim de hızlandı. Sanki oradan ne kadar uzaklaşırsam o kadar güvende olacaktım.

Ama içimdeki his...

Peşimde geliyordu.

Koşar adım gişeye yöneldim. Nefesim düzensizdi. Göğsüm yanıyordu. Sanki sadece koştuğum için değil... kaçtığım için yoruluyordum.

Gişeye vardığımda kendimi zor tuttum.

“Bir bilet...” dedim.

Sesim hâlâ titriyordu.

Karşımdaki görevli başını kaldırdı. Zayıf, uzun boylu biriydi. Yeni tıraş olmuştu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Halime baktı.

“Evladım,” dedi gülümseyerek, “daha beş dakikan var. Bu ne telaş?”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. İçimdeki korkuyu ona anlatamazdım. Anlatsam bile inanmazdı.

Kendimi toparladım.

“Sanırım saatim durmuş... o yüzden koşarak geldim,” dedim.

Başını salladı.

Bileti uzattı.

Aldım.

Ve hiç oyalanmadan oradan uzaklaştım.

Birkaç dakika sonra tren istasyona girdi. Metalin raylara sürtünürken çıkardığı ses içimi ürpertti. Kapılar açıldı.

İçeri girdim.

Etrafıma baktım.

Boş yer arıyordum ama aynı zamanda insanlardan da kaçıyordum. Garip bir çelişkiydi. Kalabalıkta olmak istiyordum ama kimseye yaklaşmak istemiyordum.

Yan yana iki koltuk boştu.

Cam kenarına değil...

Hemen yanındaki koltuğa oturdum.

Sırtımı koltuğa yasladım.

Gözlerimi kapattım.

Yolculuk benim için hep aynıydı.

Ya hayal kurardım...

Ya da uyumaya çalışırdım.

Çünkü o zaman...

Zaman daha hızlı geçerdi.

Gözlerimi kapattığım anda yine o geldi.

Elif.

Gülüşü...

Bakışı...

Saçlarının omzuna düşüşü...

Bir an her şeyi unuttum.

Korkuyu...

Yaşadıklarımı...

O yazıyı...

Hepsini.

Sadece onu düşündüm.

Bir süre sonra içimde bir huzursuzluk oluştu.

“Geldik mi?” diye düşündüm.

Saate bakmak için gözlerimi açtım.

Ve...

Donup kaldım.

Yanımda biri oturuyordu.

Cam kenarında.

Yirmili yaşlarında bir erkek.

Elinde birkaç kitap vardı.

Sırtını koltuğa yaslamış, sakince oturuyordu.

Ama...

Ben onun ne zaman geldiğini fark etmemiştim.

Nasıl olmuştu bu?

İçimden bir ürperti geçti.

Hafifçe ona döndüm.

“Merhaba...” dedim.

Sesim kısık çıktı.

“Merhaba,” dedi.

Sesi sakindi.

Normaldi.

Ama ben...

Normal değildim.

“Ne zaman geldin?” diye sordum.

“Uyuyordun,” dedi. “Rahatsız etmek istemedim.”

Bir an düşündüm.

Gerçekten uyumuş olabilir miydim?

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonra birden...

Hiç beklemediğim bir şey yaptı.

İtiraf etti.

“Abi,” dedi, hafif çekinerek, “cebimde para yok.”

Gözlerimi ona diktim.

Devam etti:

“Senin yanına oturursam, kontrol gelince senin bileti gösterip geçerim diye düşündüm. Olmazsa... senden yardım isteyecektim.”

Bu kadar açık konuşması...

Garipti.

Ama aynı zamanda...

Masumdu.

Bir süre sonra kontrol geldi.

Batu —adının Batu olduğunu biraz sonra öğrenecektim— arka koltuk ceplerinden eski bir bilet buldu.

Önce ben kendi biletimi gösterdim.

Sonra o...

Bulduğu eski bileti.

Görevli baktı...

Ve geçti.

Her şeyi görmüştüm.

Ama ses çıkarmadım.

Çünkü hâlâ korkuyordum.

Her şeyden.

Herkesten.

Batu'ya baktım.

Efendiydi.

Saygılıydı.

Üstündeki kıyafetler dikkat çekiciydi. Dizleri yırtık bir kot, açık siyah bir gömlek, içinde renkli bir tişört... Sanki birilerine benzemeye çalışıyordu.

Ama gözleri...

Temizdi.

“Adın ne?” diye sordum.

“Batu,” dedi.

Gülümsedi.

Ben de kendimi tanıttım.

Benden küçük olduğu belliydi. Bana “abi” diyordu. Saygılıydı.

Matematik okuyordu.

İkinci sınıftaydı.

Ben matematiği sevmediğimi söyledim.

Güldü.

“Abi sana bir soru sorayım, kesin bilirsin,” dedi.

Elindeki kitaplardan birini bana uzattı.

Gülümsedim.

Yapamayacağımı biliyordum.

Ama onu kırmak istemedim.

“Tamam,” dedim.

Kitabı açtı.

Bir sayfayı bana uzattı.

Ben de kitabı elime aldım.

Ve...

Her şey o an durdu.

Gülüşüm yüzümde dondu.

Nefesim kesildi.

Gözlerim büyüdü.

Sayfada...

Yine o yazı vardı.

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Kalbim sıkıştı.

Ellerim titredi.

Gözlerimi kırptım.

Ama yazı hâlâ oradaydı.

“Yine mi...” dedim içimden.

“Burada da mı...”

Aklıma tek bir şey geldi:

Batu.

Onu yeni tanımıştım.

Ama...

Yanıma nasıl geldiğini fark etmemiştim.

Sessizdi.

Fazla sessiz.

“Yok...” dedim içimden.

“Batu değil...”

Tekrar ettim.

“Batu değil...”

Batu bana bakıyordu.

“Abi çok mu zor geldi?” dedi gülerek.

Kendimi toparladım.

Hiçbir Şey belli etmemeliydim.

Kitabı ona geri uzattım.

“Ben pek anlamadım... sen okuyup sorar mısın?” dedim.

Kitabı aldı.

Sayfaya baktı.

Orada...

Sıradan bir matematik sorusu vardı.

Benim gördüğüm yazı yoktu.

Artık hiçbir Şey anlamıyordum.

Gerçekte hayal birbirine karışmıştı.

“Paranoyak oluyorum...” diye geçirdim içimden.

Ama ya olmuyorsam?

Ya gerçekten...

Bir şey benimle geliyorsa?

Batu'ya baktım.

Artık ondan bile korkuyordum.

“Biraz yorulдум...” dedim.

“Uyuyacağım.”

Aslında...

Beş dakika sonra inecektim.

“Tamam abi,” dedi.

Sessizce kitaplarına döndü.

Masum görünüyordu.

Gerçekten masum olabilir miydi?

Yoksa...

Ben artık kimseye güvenemeyecek hale mi gelmiştim?

Tren yavaşladı.

Durdu.

Kapılar açıldı.

İndik.

Dönüp ona baktım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Yaklaştım.

Yanaklarından öptüm.

Vedalaştık.

Ama uzaklaşırken...

İçimde tek bir soru vardı:

Gerçekten masum muydu?

ENES İLE EL

El ense miydi... yoksa Enes mi ensedeydi?

Trenden indikten sonra yürüyüşüm yavaştı ama zihnim hâlâ koşuyordu. Yaşadıklarım peşimi bırakmıyordu. Sanki adımlarım ilerliyor ama ben hâlâ aynı yerde sıkışıp kalıyordum.

Yaklaşık üç dakika sonra Enes’in evinin önüne vardım.

Evin önünde küçük bir bahçe vardı. Üç tarafını çevreleyen alçak bir çit... İçinde iki tane meyve ağacı... Dalları hafif rüzgârla sallanıyordu. Toprak yeni sulanmış gibiydi. Nem kokusu geliyordu.

Bahçenin ortasından geçen dar bir yol vardı. Üzerine basıldıkça hafifçe ezilen, toprakla karışmış taşlardan oluşan bir yol...

O yoldan yürürken içimde tuhaf bir his oluştu.

Sanki bir yere değil de...

Bir şeyin içine giriyordum.

Merdivenlere yöneldim.

Adımlarım ağırdı.

Sadece bedenim değil, ruhum da yorulmuştu.

Her basamakta bir önceki an aklıma geliyordu. Asansör... o el... o yazı... Dolmuş... kâğıt...

Hepsi üst üste binmişti.

Kapının önüne geldim.

Zile bastım.

Beklerken gözüm sağ taraftaki bir saksıya takıldı. Mavi çizgilerle süslenmişti. İçinde rengârenk çiçekler vardı. Garip bir şekilde hoşuma gitti.

Bir an...

İçimdeki gerginlik azaldı.

Kapı açıldı.

Enes karşımdaydı.

Üzerinde pijamaları vardı. Sarı lacivert...

Fenerbahçe.

Gülümsedi.

Ben de istemsizce gülümsedim.

O an...

Normal bir hayata dokunmuş gibiydim.

Kısa bir selamlaşmadan sonra içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp yerine koydum. Ev sıcaktı. Tanıdıktı. Güvenliydi.

Ya da...

Ben öyle sanmak istiyordum.

Mutfağa geçtik.

Masayı hazırlamıştı.

Ama klasik Enes...

Yemek değil, kahvaltılık.

Zeytin, peynir, domates, ekmek...

“Ben yapamam abi öyle şeyler,” derdi hep.

Hazırcıydı.

Masayı balkona kurmuştu.

Dışarısı yeşillikti. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Yapraklar hışırdıyordu. Kuş sesleri geliyordu.

O an...

İçim gerçekten biraz rahatladı.

Sanki her şey normale dönüyordu.

Yemek yedik.

Konuştuk.

Ben...

Dayanamadım.

Her şeyi anlattım.

En başından itibaren...

Asansörü...

O eli...

Yazıyı...

Dolmuşu...

Kâğıdı...

Hepsini.

Enes dinledi.

Ciddi bir şekilde.

Arada başını salladı.

“Vay be...” dedi sadece.

Ama gözlerinde bir şey vardı.

İnanmak ile inanmamak arasında kalmıştı.

Zaman geçti.

Fark etmeden...

Saat 12’de gelmiştim.

Saat 15 olmuştu.

Salona geçtik.

Televizyonu açtı.

Koltuğa oturdum.

Bir an rahatladım.

Ama sonra...

Ekranda ne olduğunu fark ettim.

Bir korku filmi.

İzlemek istemedim.

İçimdeki korku zaten yeterince büyüktü.

Ama Enes ısrar etti.

“Bir şey olmaz abi,” dedi.

Film başladı.

Testere 6.

Sahneler ilerledikçe...

İçimdeki korku yeniden yükselmeye başladı.

Her kesit...

Her bağırış...

Her sahne...

Beni biraz daha içine çekiyordu.

Bir süre sonra artık film izlemiyordum.

Kendi korkumu izliyordum.

Sürekli arkamı kontrol ediyordum.

En küçük seste irkiliyordum.

Sanki biri...

Tam arkamdaydı.

Bir an...

Kendimi tamamen filme kaptırdım.

Ve tam o anda—

Ekran karardı.

Bir el işareti belirdi.

Tanıdık.

Çok tanıdık.

Ve altında...

O yazı.

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Bir anda ayağa fırladım.

“YETER!” diye bağırdım.

“Kim bu?! Ne istiyorsun benden?!”

Enes hemen yanıma geldi.

Omuzlarımdan tuttu.

“Sakin ol!” dedi.

Televizyonu kapattı.

Ama ben artık orada değildim.

Başımı eğdim.

Ellerimin arasına aldım.

Gözlerimi kapattım.

Ama karanlıkta bile o yazıyı görüyordum.

Tek bir şey vardı kafamda:

Kim o?

Neden ben?

Bir süre sonra odasına geçtik.

PlayStation oynadık.

Bir süreliğine...

Unuttum.

Gerçekten unuttum.

Ama sadece...

Kısa bir süreliğine.

Tuvalete gitmem gerekiyordu.

Ama gitmek istemedim.

İçimde bir korku vardı.

Ya oradaysa?

Ama mecburdum.

Yavaşça lavaboya gittim.

Kapıyı kapattım.

Ellerimi yıkadım.

Ve...

Aynaya baktım.

Donup kaldım.

Yine o yazı.

Aynı.

Aynı şekilde.

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Hiç düşünmeden kapıyı açtım.

Koşarak dışarı çıktım.

Nefesim kesilmişti.

Kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi.

“Deliriyorum...” dedim içimden.

Tekrar odaya döndüm.

Oyun oynadık.

Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Gölüşler bile sahte geliyordu.

Saat ilerledi.

Gece oldu.

Uyumamız gerekiyordu.

Enes yatakları hazırladı.

Ama ben...

Yalnız kalamazdım.

Aynı odada yattık.

Yatağa uzandım.

Battaniyeyi başıma kadar çektim.

Gözlerimi kapattım.

Dua ettim.

Sessizce.

İçimden.

Tek bir şey istedim:

Kurtulmak.

Tam o anda—

Vücudum kasıldı.

Bir anda.

Hiçbir uyarı olmadan.

Kıpırdayamıyordum.

Ellerim...

Ayaklarım...

Donmuştu.

Ter içindeydim.

Ve...

O el.

Yine ensemdeydi.

Ama bu sefer...

Farklıydı.

Daha yakındı.

Nefesini hissediyordum.

Sıcak.

Ağır.

Enseme çarpıyordu.

Diğer eli omzumdaydı.

Biliyordum.

Şimdi konuşacaktı.

“Sen beni bitirdin...” diyecekti.

Tam o anda—

Ses geldi.

Ama...

Tanıdıktı.

“Şaka şaka Yusuf... Ben Enes!”

Gülüyordu.

O an...

İçimde bir şey koptu.

Onu öldürebilirdim.

Gerçekten.

Ama edemedim.

Dakikalar geçti.

Belki saatler.

Ben hâlâ kıpırdıyamıyordum.

Nefesim kesiliyor...

Titriyordum.

Enes korkmuştu.

Benimle konuşuyordu.

Ama ben...

Cevap veremiyordum.

Hiçbir şey diyemiyordum.

Sabah oldu.

Saat 6.

Yarım saat sonra işe gidecektik.

Zorla kendime geldim.

Gözlerimi açtım.

Nefes aldım.

Ama içimde tek bir his vardı:

Sanki...

Ölmüş...

Ve yeniden dirilmiş gibiydim.

TOLGA HAN VE ÖLÜMÜ

Bir anlıktır her şey... yaşamak da... ölmek de... ve en ağır olanı... geç kalınmış pişmanlıktır...

Serviste cam kenarına yaslanmıştım.

Başım soğuk cama dayalıydı. Camdan gelen serinlik alnımı uyuşturuyordu ama içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu.

Gözlerim dışarıdaydı ama aslında hiçbir şeyi görmüyordum.

Sadece bakıyordum.

Boşluğa.

“Ne olacak bu halim...” diye geçirdim içimden.

Servistekilerin sesleri yavaş yavaş artıyordu. Kahkahalar, sohbetler, telefon konuşmaları... hayat bütün canlılığıyla devam ediyordu.

Ama benim için...

Her şey durmuştu.

Sanki zaman benim etrafımda akıyor, sadece diğer insanlar için ilerliyordu.

Kâbus...

Artık sadece bir an değildi.

Zihnimin tamamını kaplamıştı.

İçimde bir sıkışma vardı.

Kaçmak istedim.

Onların sesine karışmak istedim. Bir şeylere gülmek, bir şeylere cevap vermek... normal olmak istedim.

Ama yapamadım.

Her şey...

Tek bir yere dönüyordu.

ENSEME.

Birden...

Bir dokunuş hissettim.

ENSEME.

Yine.

Ama bu sefer yalnız değildim.

İnsanların arasındaydım.

Kalabalığın ortasında...

Ama yine de yalnızdım.

“YETER!” diye bağırdım.

Sesim servisin içinde yankılandı.

Bir anda herkes sustu.

Gülüşler kesildi.

Telefonlar indirildi.

Gözler...

Bana çevrildi.

O an...

Zaman dondu.

Kalbim hızlandı.

Başımı yavaşça eğdim.

“Özür dilerim...” dedim.

Sesim kırılmıştı.

Sonra...

Enes’e baktım.

Gölüyordu.

Ama saklamaya çalışıyordu.

İçimde bir şey...

Kırıldı.

Sessizce.

Derinden.

Bir dakika sonra Erhan abi geldi.

Durumu anlattı.

Ve gerçek ortaya çıktı.

Enes demişti ki:

“Yusuf’un ensesine dokun... tiki var... güler.”

O an...

İçimde bir boşluk oluştu.

Ben bunu yaşamamıştım.

Ben gerçekten boğulmuştum.

Ama...

O...

Bunu şaka sanmıştı.

“Önemli değil...” dedim.

Ama içimde...

Her şey değişmişti.

Artık emindim.

Enes bana inanmıyordu.

Ve belki de...

Beni bitirmek istiyordu.

İşe vardık.

Kooperatifin kapısından içeri girdik.

Her şey normaldi.

Ama benim için hiçbir şey normal değildi.

Bir köşede duruyordum.

Enes, Servet’le konuşuyordu.

Sesleri kulağıma geliyordu ama anlamıyordum.

Ta ki...

Bir isim duyana kadar.

Tolga Han.

Kulak kesildim.

Anlattılar.

Bir yangın...

Bir sigara...

Bir anlık ihmal...

Ve bir aile...

Yanarak ölmüştü.

Anne...

Baba...

Kardeş...

Ve Tolga Han...

Hayatta kalmıştı.

Ama aklını kaybetmişti.

O an...

İçimde bir düşünce doğdu.

Karanlık.

Soğuk.

Tehlikeli.

“Beni onunla öldürecekler...”

Bir anda her şey birleşti.

Enes...

Volkan...

Tolga Han...

Hepsi bir olmuştu.

Plan kurmuşlardı.

Ama...

Ben daha hızlı olmalıydım.

İçimdeki ses fısıldadı:

“Önce sen...”

Akşam oldu.

Arabaya bindik.

Yola çıktık.

Türküler çalıyordu.

Ama ben...

Hiçbirini duymuyordum.

Yüksek bir tepeye geldik.

Aşağı baktım.

Deniz.

Derin.

Karanlık.

Sessiz.

Ve o an düşündüm:

“Buradan düşen... kurtulamaz.”

Yemek yedik.

Güldüm.

Konuştum.

Ama içimde...

Karar çoktan verilmişti.

Volkan’la yalnız kaldık.

Onu yavaşça tepenin kenarına getirdim.

Konuşuyorduk.

Sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

Telefonunu istedim.

Elime aldım.

Bir an durdum.

“Yapma...” dedi içimde bir ses.

Ama diğer ses...

Daha güçlüydü.

“Kâbus bitmeli...”

İttim.

Her şey...

Bir an sürdü.

Volkan yoktu artık.

Aşağı baktım.

Hiçbir şey görünmüyordu.

Sadece karanlık.

Sadece boşluk.

Ellerim titredi.

“Ben ne yaptım...” dedim.

Ama geri dönüş yoktu.

Telefonunu parçaladım.

Parça parça.

Sırada...

Tolga Han vardı.

Onu buldum.

Gülümsedim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Tekrar aynı yere götürdüm.

Rüzgâr esiyordu.

Yüzüme çarpıyordu.

Sanki beni itiyordu.

Telefonunu aldım.

Bir fotoğraf çektim.

Sonra bir tane daha.

Ve...

İttim.

Tolga Han da yoktu artık.

İçimde bir ses yankılandı:

“Kâbus bitiyor...”

Ama yanılıyordum.

Çünkü...

Sırada Enes vardı.

ENES'İN ÖLÜMÜ

Bitmişti kâbuslar... bitmişti ölüm... yoksa yeni mi başlıyordu?

Her şeyin bitmesi için...

Son bir şey kalmıştı.

Enes.

Onu ortadan kaldırırsam...

Her şey bitecekti.

Onu aradım.

Sakin bir sesle konuştum.

Hiçbir şey olmamış gibi.

“Tolga Han’ı bulamadım... Volkan da yok...” dedim.

“Yanında mı onlar?” dedim.

“Hayır...” dedi.

Sesinde endişe vardı.

“Bekle, geliyorum,” dedim.

Koşuyordum.

Nefes nefeseydim.

Ama yanına vardığımda—

Donup kaldım.

Yalnız değildi.

Etrafında insanlar vardı.

Kalabalık.

İçimden bir “of” çektim.

Şimdi olmazdı.

Ama...

Olmahydı.

Enes yanıma geldi.

“Merak etme Yusuf, gelirler...” dedi.

Bilmiyordu.

Az sonra...

Öleceğini.

Plan kurdum.

Bu gece...

Bitecekti.

Saatler geçti.

Onları aradık.

Bağurdım.

Koştum.

Rol yaptım.

Enes bana baktı.

Üzüldü.

“Polisi arayalım,” dedi.

Başarmıştım.

Benden şüphelenmiyordu.

Jandarmaya gittik.

Anlattık.

Arama yapıldı.

Ama hiçbir şey bulunamadı.

Gece ilerledi.

Saat 3.

Zafer ağlıyordu.

Ben...

Onu teselli ediyordum.

Kendi öldürdüğüm insanlar için.

Enes dışarı çıktı.

Sigara içmeye.

Zafer uyuyakaldı.

Fırsat.

Sessizce kalktım.

Mutfağa gittim.

Bıçağı aldım.

Kapının yanındaki testereyi...

Küreği...

Hepsini.

Dışarı çıktım.

Enes yürüyordu.

Yanına yaklaştım.

“Biraz yürüyelim...” dedim.

Ormana doğru gittik.

Arkasına geçtim.

Bıçağı çıkardım.

Hiç düşünmedim.

Kestim.

Enes yere yığıldı.

Can çekişiyordu.

Bir kez daha...

Bitirdim.

Sessizlik.

Artık...

O da yoktu.

Fotoğrafını çektim.

Testereyi almaya gittim.

Ama geri döndüğümde—

Yoktu.

Donup kaldım.

“Bittim...” dedim.

Her şey bitmişti.

Ama yerde izler vardı.

Sürüklenmişti.

İzleri takip ettim.

Ve gördüm.

Köpekler...

Onu parçalıyordu.

O an...

İçimde garip bir rahatlama oldu.

“Bitti...” dedim.

Artık kimse anlamayacaktı.

Artık...

Kurtulmuştum.

Bıçağı gömdüm.

Her şeyi yok ettim.

Eve döndüm.

Zafer uyuyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi...

Yatağa uzandım.

Ve ilk kez...

Huzur hissettim.

Ama...

Bu huzur...

Gerçek değildi.

BİTMEYEN KÂBUS

Yatağa uzanmıştım.

Sırtım yatağa gömülmüş, gözlerim kapalıydı. Günün yorgunluğu bedenimi sarmıştı. Ama ilk defa... içimde bir huzur vardı.

Derin bir nefes aldım.

Göğsüm yavaşça indi kalktı.

Uzun zamandır ilk kez...

Rahat hissediyordum.

Çünkü bitmişti.

Kâbus...

Artık yoktu.

Zihnimdeki o sesler susmuştu. O el yok olmuştu. O yazı... artık görünmüyordu.

Her şey...

Son bulmuştı.

Bir süre öylece yattım.

Hiç kıpırdamadan.

Sadece nefes alıp vererek...

Dakikalar geçti.

Sonra...

İçimde bir şey kıpırdadı.

Sebebini bilmediğim bir sıkıntı.

Önce hafifti.

Sonra...

Yavaş yavaş büyüdü.

Sağa döndüm.

Olmadı.

Sola döndüm.

Olmadı.

Gözlerimi açtım.

Tavana baktım.

Ama içimdeki daralma geçmiyordu.

Kalkamazdım.

Zafer uyanırdı.

Bir süre öylece bekledim.

Sonra...

Bir anda durdum.

Anladım.

Bu sıkıntının sebebi neydi.

Zafer.

Zafer yaşıyordu.

İçimde bir ses yükseldi:

“Bitmedi...”

Ama...

Onu öldüremezdim.

Yüzbaşı...

Anlardı.

Zaten şüpheliydi.

Ya da...

Bana öyle geliyordu.

Zafer hiçbir şey bilmiyordu.

Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Ve...

O el...

Onunla ilgili değildi.

Bu düşünceler arasında...

Fark etmeden uykuya daldım.

Birden—

Omzumda bir dokunuş.

İrkilerek gözlerimi açtım.

Kalbim hızlandı.

Zafer.

Başımın ucunda duruyordu.

Gözleri doluydu.

“Enes’i gördün mü?” dedi.

O an...

İçimde bir şey çöktü.

Kurtuldum sanmıştım.

Ama hayır...

Bitmemişti.

Yalan söyledim.

Gözlerini kaçırarak:

“Gece dışarı çıkmıştı... ben uyuyakalmışım,” dedim.

Zafer bir şey demeden dışarı fırladı.

“Enes! Enes!” diye bağıırıyordu.

Sesini duydum.

Uzaklaştı.

Kayboldu.

Yalnız kaldım.

Bekledim.

Dakikalar...

Saat gibi geçti.

Sonra...

Kapı açıldı.

Zafer geri geldi.

Ama...

Artık aynı değildi.

Yüzü bembeyazdı.

Gözleri dolmuştu.

Ellerinde bir şey vardı.

Kanlı.

Parçalanmış bir kumaş parçası.

Yavaşça bana yaklaştı.

“İşte...” dedi.

Sesi titriyordu.

“Enes...”

Kalbim duracak gibi oldu.

Bir anda yakama yapıştı.

“BU ENES!” diye bağırdı.

Nefesim kesildi.

Ama...

Bilmiyordu.

Bana bakıyordu.

Ama beni görmüyordu.

Sadece acı çekiyordu.

Birlikte ağladık.

Ama o gerçekten üzgündü.

Ben ise...

Kendimden korkuyordum.

Yüzbaşıyı aradım.

Her şeyi anlattım.

Ama...

Gerçeği değil.

Yarım saat sonra geldi.

Olay yerine gittik.

Toprağı...

İzleri...

Kanı...

İnceledi.

Sonra başını kaldırdı.

“Köpekler parçalamış...” dedi.

O an...

İçimde bir rahatlama yayıldı.

Planım işe yaramıştı.

Ama...

Yüzbaşı susuyordu.

Düşünüyordu.

Bir şeyleri birleştiriyordu.

Eve döndük.

Kapı açıldı.

Bir an durdu.

Şüphelendi.

Ama...

Hiçbir şey bulamadı.

İçimden geçirdim:

“Kurtuldum...”

Ama...

Bir hata yapmışım.

Yüzbaşı tayin isteyecekti.

İçimden:

“Mahvoldum...” dedim.

Ama yüzüme yansıtmadım.

Eve girdim.

Yorgundum.

Duş almak istedim.

Belki...

Her şeyi temizlerdi.

Banyoya girdim.

Kapıyı kapattım.

Aynaya baktım.

Kendime.

Gözlerimin içine.

Bir süre öyle baktım.

Sonra...

Gülümsedim.

“Kâbus bitti...” dedim.

Duşa girdim.

Sıcak suyu açtım.

Su omuzlarımdan akıyordu.

Kaslarım gevşiyordu.

Tam rahatlıyordum ki—

IŞIK GİTTİ.

Zifiri karanlık.

Hiçbir şey görünmüyordu.

Kapıdan bir ses geldi.

“Kim o?” dedim.

Cevap yok.

Kapıya yöneldim.

Açmak istedim.

Açılmadı.

Sıkışmıştı.

O an...

Bir nefes duydum.

Yavaş.

Ağır.

Yukarıdan.

Kabinin üstünden.

Yalnız değildim.

Su sesi değişti.

Ve bir anda—

BOĞAZIMA BİR ŞEY DOLANDI.

Nefesim kesildi.

Çırpınmaya başladım.

Ellerim boynuma gitti.

Ama tutamıyordum.

“YETEEER!” diye bağırdım.

Ve—

Işık geldi.

Kapı açıldı.

Biri içeri girdi.

Ve...

Onu gördüm.

“Yusuf! Şakaydı!”

Kardeşim.

Mahmut.

O an...

Kâbusun bitmediğini anladım.

ŞAKANIN BEDELİ

Mahmut sürekli özür diliyordu. Sesi titriyordu. Gözleri doluydu. Yaptığı şeyin şaka olduğunu söylüyor ama yüzündeki korku, bunun basit bir şaka olmadığını gösteriyordu.

Beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Ama ben...

Artık kendimde değildim.

Gözlerim sabitlenmişti. Bir noktaya bakıyor ama hiçbir şeyi görmüyordum. Ellerim kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Nefesim düzensizdi. İçimde bir şey kopmuştu ve geri gelmeyeceğini hissediyordum.

Eskiden gülen, eğlenen, insanlarla konuşan o Yusuf...

Gitmişti.

Yerine...

Tanımadığım biri gelmişti.

Aynaya bakamıyordum.

Kendi gözlerime dayanamazdım.

Çünkü artık kendimden korkuyordum.

Ve o an...

İçimde bir düşünce doğdu.

Soğuk.

Keskin.

Geri dönüşü olmayan bir düşünce.

Bir karar verdim.

Bedel ödeyecekti.

Mahmut paniklemişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir an bile düşünmeden beni omzuna aldı. Koşar adım evden çıktı.

Hastaneye götürdü.

Koridorlara girer girmez bağırmaya başladı.

“Doktor! Hemşire! Yardım edin!”

Sesler yankılandı. İnsanlar dönüp baktı. Birkaç görevli hemen yanımıza geldi. Beni bir sandalyeye oturtular.

Koridordan geçerken gözüm bir yazıya takıldı.

MORG.

Siyah harflerle yazılmıştı.

O kelimeyi görür görmez içimde bir şey kıpırdadı.

Soğuk bir merak.

Karanlık bir çekim.

Psikoloğun odasına girdik. Mahmut dışarı çıkarıldı. Kapı kapandı.

İçeride sadece ben ve psikolog vardık.

Konuşuyordu.

Sorular soruyordu.

Ama ben...

Dinlemiyordum.

Aklım hâlâ morgdaydı.

Orası beni çağırıyordu.

Psikolog cebinden bir saat çıkardı. Gözlerimin önünde sallamaya başladı. Hipnoz yapmaya çalışıyordu.

Ama ben direndim.

Çünkü...

Gerçeği söyleyemezdim.

Söylersem...

Her şey biterdi.

Derin bir nefes aldım.

Kendimi toparladım.

“İyiyim,” dedim.

Yalandı.

Ama inandı.

Beni bıraktılar.

Koridorda yürürken Mahmut’a döndüm.

“Hiç morg gördün mü?” dedim.

Şaşırdı.

Başını salladı.

Görmemişti.

“Bakalım mı?” dedim.

Hiç düşünmeden kabul etti.

Anahtarı aldı.

Birlikte aşağı indik.

Morga.

Kapıyı açtığında yüzüne soğuk hava çarptı. İçerisi buz gibiydi. Nefes aldıkça ciğerleri yanıyordu. Titremeye başladı.

Ama yine de içeri girdi.

Ben arkasından girdim.

Etraf sessizdi.

Ölümün sessizliği.

“Şunu aç...” dedim.

Bir dolabı gösterdim.

Çekti.

İçinde bir ceset vardı.

Tam geri dönecekti ki—

“Dur...” dedim.

Telefonumu çıkardım.

Fotoğrafını çektim.

Sonra...

Bir adım geri attım.

Işığı kapattım.

Kapıyı kapattım.

Ve kilitledim.

Onu içeride bıraktım.

Arkamdan bağıyordu.

“Yusuf! Aç kapıyı! Kurtar beni!”

Sesini duydum.

Ama durmadım.

Yürümeye devam ettim.

Adımlarım yankılandı.

Asansöre bindim.

Yukarı çıktım.

Yerime geçtim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi oturdum.

Mahmut’u bekliyormuş gibi...

Ama biliyordum.

Artık...

O da yoktu.

HASTANE

Mahmut’u bekliyordum.

Koridorun kenarında oturmuş, sakın görünmeye çalışıyordum. Ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, başımı hafifçe eğmiştim.

Ama içimde fırtına vardı.

Birden omzuma bir el dokundu.

İrkilerek döndüm.

Psikologdu.

Gülümsüyordu.

“Gitmediniz mi hâlâ?” dedi.

“Kardeşin nerede?”

Hazırdım.

Cevabım hazırды.

“Tuvalete gitti... sonra kantine uğramış olabilir,” dedim.

Başını salladı.

Gitti.

Derin bir nefes aldım.

Her şey yolundaydı.

Ama...

Bir şeyi unutmuştum.

Kameralar.

Eğer görüntüler duruyorsa...

Her şey bitecekti.

Hemen ayağa kalktım.

Danışmaya gittim.

Sakin görünmeye çalışarak konu açtım.

“Bu kadar büyük hastaneyi kaç güvenlik koruyor?” dedim.

Anlattı.

Üç vardiya olduğunu söyledi.

Ve en önemlisi...

Vardiya değişiminde on dakikalık bir boşluk olduğunu.

Saatime baktım.

14:30.

Bir buçuk saatim vardı.

Kayıt odasını bulmalıydım.

Koridorlarda yürümeye başladım.

Kat kat dolaştım.

Kapıları kontrol ettim.

Zaman akıyordu.

Saat 15:30.

Hâlâ bulamamıştım.

Terliyordum.

Nefesim hızlanmıştı.

Ama duramazdım.

Son kata çıktım.

Saat 15:57.

Ve...

Gördüm.

Kayıt odası.

Kalbim hızlandı.

Saklandım.

Bekledim.

Görevliler çıktı.

Kapı...

Açıktı.

İçeri girdim.

Kapıyı kapattım.

Oda karanlıktı.

Sadece monitörlerin ışığı vardı.

Ekranlarda hastanenin her köşesi görünüyordu.

Gözlerim hızla taradı.

Ve...

Morg kamerasını buldum.

Kaseti gördüm.

Hemen aldım.

Tam çıkacaktım ki—

Sesler geldi.

Donup kaldım.

Saklandım.

Bir görevli içeri girdi.

Etrafı kontrol etti.

Kaseti arıyordu.

Bulamadı.

Telefonuna sarıldı.

O an...

Karar verdim.

Yavaşça yaklaştım.

Elime sürahiyi aldım.

Ve—

Vurdum.

Başına.

Bir daha.

Bir daha.

Durmadım.

Ta ki...

Kıpırdamayana kadar.

Nefesim hızlanmıştı.

Ellerim titriyordu.

Ama duramazdım.

Kaseti aldım.

Kartını aldım.

Kapıyı açtım.

Ve çıktım.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Merdivenlerden indim.

Ama...

Sandalyem yoktu.

Umursamadım.

Artık tek bir hedef vardı:

Çıkmak.

Danışmaya gittim.

“Param yok... sonra getirsem?” dedim.

Olmadı.

Kimliğimi bıraktım.

Ve çıktım.

ANAHTAR

Hastaneden çıkar çıkmaz durdum.

Kapının önünde birkaç saniye öylece kaldım. Hava serindi ama içimdeki sıcaklık hâlâ dinmemişti. Kalbim hızlı atıyordu. Az önce yaptıklarım zihnimde yankılanıyordu.

Tam o anda...

Yüzbaşının beni aradığı aklıma geldi.

Elim cebimdeki telefona gitti.

Ama çıkarmadım.

Bir süre öyle bekledim.

Aramalı mıydım?

Ya her şeyi öğrenmişse?

Ya beni yakalamak için bekliyorsa?

Ya sadece sesimi duymak istiyorsa...

Ama aramazsam?

O zaman da şüphelenirdi.

İçimdeki sesler birbirine girmişti.

Telefonu çıkardım.

Ekrana baktım.

Sonra...

Durakladım.

Bir şey eksikti.

Deliller.

Önce onları yok etmeliydim.

Yoksa hiçbir yere gidemezdim.

Hiçbir yere kaçamazdım.

Mahmut'un telefonunu cebimden çıkardım. Soğuktu. Elimde ağırlaşıyordu sanki. Kartını kırdım. Küçük bir çıtırtı sesi çıktı. Ama bu yetmezdi.

Kaset...

Telefon...

Hepsi gitmeliydi.

Etrafıma baktım.

Yakınlarda küçük bir kafe vardı.

Hızlı adımlarla içeri girdim.

Kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Doğruca tuvalete yöneldim.

Kapıyı kapattım.

Kilitledim.

Aynaya baktım.

Yüzüm...

Tanıdığım yüz değildi.

Gözlerimin altı çökmüş, bakışlarım sertleşmişti.

Derin bir nefes aldım.

Sonra...

Hepsini çıkardım.

Kaseti.

Telefonu.

Parçaları.

Ve...

Klozete attım.

Sifonu çektim.

Su döndü.

Her şeyi içine çekti.

Bir süre izledim.

Sanki sadece eşyalar değil...

Ben de gidiyordum.

Sonra kapıyı açtım.

Hiçbir şey olmamış gibi çıktım.

Hastaneye geri döndüm.

Tam zamanında.

Yüzbaşı ve Zafer gelmişti.

Birlikte içeri yürüdük.

Ama girişte bir kalabalık vardı.

Bağırışlar yükseliyordu.

Ağlayan insanlar...

Panik...

Bir görevli yüksek sesle konuşuyordu:

“Bir arkadaşımız öldürüldü...”

O an...

Kalbim duracak gibi oldu.

Ayaklarım ağırlaştı.

Ama yürümeye devam ettim.

Sıra ilerliyordu.

Güvenlik kontrolü vardı.

Herkes tek tek aranıyordu.

Ve o an...

Bir şeyi hatırladım.

Morg anahtarı.

Cebimdeydi.

Donup kaldım.

Her şey bitmişti.

Kaçamazdım.

Saklayamazdım.

Sıra bana geliyordu.

Tam o anda—

“Yusuf Bey!”

Ses bana geldi.

Psikolog.

Beni çağırıyordu.

İçimde bir kapı açıldı.

Kurtuluş.

Hemen yanına gittim.

Konuşmaya başladım.

Uzatıyordum.

Zaman kazanmam gerekiyordu.

Kelime üstüne kelime ekliyordum.

Anlamsız bile olsa konuşuyordum.

Sonra...

Bir fikir geldi.

Bir anda.

Soğuk ama zekice.

Konuşmanın sonunda sarıldık.

O an...

Elim cebime gitti.

Anahtarı çıkardım.

Ve fark ettirmeden...

Onun cebine bıraktım.

Hiçbir şey olmamış gibi geri çekildim.

İçeri girdik.

Sıra bana geldi.

Arandım.

Üstüm, cebim...

Hiçbir şey bulunmadı.

Derin bir nefes aldım.

Kurtulmuştum.

Ama...

Asıl gerçek şimdi başlıyordu.

Bir görevli bağırdı:

“Morg anahtarı psikologda!”

O an...

Her şey yerine oturdu.

Kapı açıldı.

İnsanlar içeri girdi.

Ve...

Mahmut bulundu.

Donmuştu.

Bembeyaz.

Hareketsiz.

Ölü.

“ABİİİ!” diye bağırdım.

Sesim içimden koptu.

Ağladım.

Gerçekten.

Çünkü...

Onu ben öldürmüştüm.

Ama şimdi...

Herkesin gözünde masumdum.

Psikolog paniklemişti.

Kaçtı.

Suç...

Onun üzerine kaldı.

Ben ise...

Yere yığıldım.

Bayıldım.

Gözümü açtığımda hastane odasıındaydım.

Yanımda yüzbaşı...

Zafer...

Doktor...

Hepsi bana bakıyordu.

Ama ben...

İçimdeki boşluğa bakıyordum.

Annemi aramak istedim.

Telefonu elime aldım.

Ama konuşamadım.

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Yüzbaşı aradı.

“Geliyorlar,” dedi.

Bir süre sonra polisler geldi.

İfade verdim.

Yalan söyledim.

Ve...

İnandılar.

Saatler geçti.

Kapı açıldı.

Annem...

Ablam...

Yıkılmışlardı.

“Mahmut nerede?” diye bağırdı annem.

Yere çöktü.

O an...

İçim parçalandı.

Ama artık çok geçti.

Morga indik.

Annem Mahmut’u gördü.

Ve...

Bayıldı.

Ben oradaydım.

Ayaktaydım.

Ama içimde...

Her Şey yıkılmıştı.

MEZARLIK

Abimi...

GözyaŐlarıyla, dualarla mezarın başına getirdiler.

Toprak kokusu ağırđı.

Hava kapalıydı.

Gökyüzü griydi.

Sanki dünya da yas tutuyordu.

Annem tabuta sarılmıştı.

Ellerini bırakmıyordu.

“Kimse alamaz onu benden! Toprağa vermem! O benim yavrum... ciğerim...”

Çığlıkları içime işliyordu.

O an...

Bir annenin kalbinin nasıl parçalandığını gördüm.

Ve...

Sebebi bendim.

Vicdanım bedenimi sardı.

Nefes alamıyordum.

Ölmek istedim.

Defalarca.

Ama ölmedim.

Abimi mezara indirdiler.

Eyüp küreği uzattı.

“İlk toprağı sen at,” dedi.

Elime aldım.

Ama tutamıyordum.

Bir anneme baktım.

Bir mezara.

Bir küreğe.

O kürek...

Abimi benden sonsuza kadar alacaktı.

“Nasıl yaptım ben bunu...” dedim içimden.

Küreği toprağa batırdım.

Ve o an...

Annem yere yığıldı.

Dayanamadım.

Kendimi kaybettim.

Küreği fırlattım.

Mezara atladım.

Abime sarıldım.

“Çık... çık buradan...” diye sayıklıyordum.

Beni zorla çıkardılar.

Ama ben hâlâ annemin gözlerindeydim.

O gözler...

Beni diri diri gömüyordu.

Annem bayılmıştı.

Yanında siyahlara bürünmüş bir kadın vardı.

Yüzü örtülüydü.

Gözleri gizliydi.

Ama bana bakıyordu.

Sonra...

Elini kaldırdı.

Beni çağırđı.

Kimse fark etmiyordu.

Sadece ben.

Ayağa kalktım.

Yavaşça yürüdüm.

Tam yaklaşmıştım ki—

Gözüm mezara takıldı.

Toprak kapanmıştı.

Tekrar baktım.

Kadın yoktu.

Yerinde bir kâğıt vardı.

Üzerinde tek bir kelime yazıyordu:

OKU

Eğildim.

Aldım.

Açtım.

Ve...

Bir anda...

Her yer karardı.

Rüzgâr şiddetlendi.

Yağmur bastırdı.

Şimşekler çaktı.

Ve...

Sesler.

Mezarların içinden.

Toprak çöktü.

Kefenler göründü.

Ve onlar...

Çıkmaya başladı.

Tolga Han...

Volkan...

Enes...

Görevli...

Mahmut...

Hepsi bana doğru geliyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Nefes alamıyordum.

Annem bana baktı.

“Bitirdin bizi...” dedi.

Daha fazla dayanamadım.

Bayıldım.

“Yusuf! Yusuf!”

Gözlerimi açtım.

Her şey normale dönmüştü.

Güneş vardı.

Hoca dua ediyordu.

Abim gömülmüştü.

Ama...

Elimde hâlâ o kâğıt vardı.

Bakmadım.

Yırtıp attım.

ELİF'TEN UZAKLAŞIRKEN, KENDİMDEN DE UZAKLAŞTIM

Abimi toprağa bırakıp geri dönmek...

İnsanın içini parçalayan bir şeydi bu. Tarif edilemezdi. Ne kadar anlatmaya çalışsam da eksik kalacaktı. Çünkü bu acı kelimelere sığmazdı. Sadece yaşanırdı.

Yürüyordum.

Ama nereye gittiğimi bilmiyordum.

Ayaklarım beni bir yere götürüyordu ama ruhum hâlâ mezarın başındaydı. Sanki ikiye bölünmüştüm. Bedenim buradaydı, ama içimde bir şey o toprağın altında kalmıştı.

Her adımda içimden bir parça daha kopuyordu.

Artık eksiktik.

Eskiden iki kardeştik.

Birbirimize omuz olurduk. Annemin iki kolu gibiydik. O bizi gördüğünde güçlü hissederci.

Ama şimdi...

O kollardan biri yoktu.

Ve o kolu koparan...

Bendim.

Bu düşünce içime yerleştiği anda dünya değişti.

Etrafımdaki her şey aynıydı ama ben aynı değildim.

İnsan değildim artık.

Kendime ait hissetmiyordum.

Bir yabancıydım.

Bir gölgeydim.

Aynaya bakamıyordum.

Çünkü bakarsam kendimle yüzleşecektim.

Ve ben...

O yüzü görmek istemiyordum.

**Konuşmaya çalıştığımda kelimeler boğazıma takılıyordu. Cümleler yarım kalıyordu.
İnsanların gözlerinin içine bakamıyordum.**

Gülmek...

Artık bana ait bir şey değildi.

İnsanlar benden uzak duruyordu.

Fark ediyordum.

Bakışlarını kaçırıyorlardı.

Sessizleşiyorlardı.

Yanımdan geçerken hızlanıyorlardı.

Haklıydılar.

Çünkü ben bile...

Kendimden kaçıyordum.

Sonra...

Birden Elif geldi aklıma.

Kalbim sıkıştı.

Nefesim daraldı.

Onu nasıl unutmuştum?

Nasıl olurdu bu?

Onsuz bir dakika bile geçmezdi eskiden.

Sesini duymadan uyuyamazdım.

Onunla konuşmadan günüm tamamlanmazdı.

Ama şimdi...

Günlerdir aramamıştım.

Sanki hiç yokmuş gibi davranmıştım.

Bu düşünce içimi parçaladı.

Belki de beni aramıştı.

Belki bekliyordu.

Belki kırılmıştı.

Ama ben...

Onu arayamazdım.

Çünkü artık ben...

Tehlikeliydim.

Evet.

Bunu kabul ediyordum.

Yanımda olan herkes zarar görüyordu.

Ve Elif...

Buna dayanamazdım.

Tam o anda telefonum çaldı.

Elim titreyerek cebime gitti.

Çıkardım.

Ekrana baktım.

“Aşkım” yazıyordu.

O an...

Zaman durdu.

Gözlerim doldu.

Parmaklarım ekranda dondu kaldı.

Açamadım.

Sadece baktım.

“Aşkım...” diye fısıldadım.

Sanki o beni duyacakmış gibi.

Kalbim parçalanıyordu.

Ama sonunda...

Açtım.

“Efendim...” dedim.

Sesim bana ait değildi.

Kırılmıştı.

Zayıftı.

O an anladı.

“Neyin var?” dedi.

Sesinde korku vardı.

Endişe vardı.

“Mahmut abim öldü...” dedim.

Ve...

Kendimi tutamadım.

Ağladım.

İçimden geldiği gibi.

O da ağladı.

Ama...

Gerçeği bilmiyordu.

Benim yaptığımı bilmiyordu.

Bu yükü sadece ben taşıyordum.

Hastanede olduğunu söyledi.

Yaralıydı.

Ama yaşıyordu.

O an...

Bir karar verdim.

En zor kararı.

Onu bırakmalıydım.

Onu korumak için...

Kendimden uzaklaştırmalıydım.

“Bir süre konuşmayalım...” dedim.

Sustu.

Anlamaya çalıştı.

Ama ben izin vermedim.

Telefonu kapattım.

Ve o an...

Sadece konuşmayı değil...

Kalbimi de kestim.

İçimde bir şey tamamen koptu.

Artık Elif yoktu.

Artık hiçbir şey yoktu.

Sadece ben...

Ve yaptıklarım.

Yalnızdım.

Gerçek anlamda yalnız.

Hiç düşünmeden işi bıraktım.

Ersin Bey'i aradım.

Sesim normal çıkıyordu.

Bu beni korkuttu.

Beni ormana çağırdı.

“İyi gelir,” dedi.

Belki gerçekten iyi gelirdi.

Belki de...

Her şeyi bitirirdi.

Kabul ettim.

Odaya geçtim.

İçerisi boştu.

Sessizdi.

Bir sandalye vardı.

Bir pencere.

Ve ben.

Rüzgâr esiyordu.

Kapı arada çarpıyordu.

Ama pencere...

Hiç hareket etmiyordu.

Bu tuhaftı.

Çok tuhaf.

Başımı yavaşça kaldırdım.

Ve o an...

Kalbim durdu.

Bir el.

Sadece bir el.

Pencerenin kenarını tutuyordu.

Bileğinde kırmızı bir bileklik vardı.

Ne yüz vardı.

Ne beden.

Sadece o el.

Donup kaldım.

Nefes alamıyordum.

Zaman durmuştu.

Sonra...

El içeri bir kâğıt attı.

Ve kayboldu.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Dakikalarca hareket edemedim.

Sonra eğildim.

Kâğıdı aldım.

Açmadan önce bile ne yazdığını biliyordum.

Yavaşça açtım.

Okudum:

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.
Ben bir kere öldüm...
Sen defalarca öleceksin.”**

Bir anda ayağa fırladım.

Pencereye koştum.

“Çık ortaya!” diye bağırdım.

“Kimsen sen!”

Ama cevap yoktu.

Sadece karanlık.

Sadece boşluk.

Geri döndüm.

Sandalyeye çöktüm.

Kâğıdı tekrar tekrar okudum.

Her kelimeyi içime kazıdım.

Bu gerçek miydi?

Yoksa...

Ben mi?

Ben mi yapıyordum bunu?

Ben mi yazıyordum?

Ben mi görüyordum?

Birden—

Kapı çaldı.

Sert.

Gerçek.

Telefon çalıyordu.

Ersin Bey.

“Kapıyı aç!” dedi.

Koştum.

Kapıyı açtım.

Ve...

Gerçekle yeniden karşılaştım.

BİLEKLİK

Kapıyı açtım.

Ersin Bey karşımdaydı.

Ama ben onu görmedim önce.

Direkt bileğine baktım.

Kırmızı bileklik.

Aynısı.

Penceredeki el.

O an...

İçimde bir şey çöktü.

Her şey birleşti.

Artık emindim.

Bu bir tesadüf değildi.

“Yusuf, iyi misin?” dedi.

Omzuma dokundu.

İrkilerek kendime geldim.

“Elim kolum boşaldı... abim aklıma geldi,” dedim.

Yalandı.

Ama başka çarem yoktu.

Arabaya bindik.

Çetin...

Lütfi...

Hepsi oradaydı.

Ama artık...

Onlar insan değildi.

Tehditti.

İçimden sürekli aynı cümle geçiyordu:

“İzin vermeyecekler...”

Yol boyunca güldüler.

Konuştular.

Ama ben...

Her şeyi analiz ediyordum.

Her bakışı.

Her kelimeyi.

Plan kuruyorlardı.

Biliyordum.

Sonra radyo açıldı.

Ersin Bey bana döndü.

Ve dedi ki:

“Sen beni bitirdin... ben de seni bitireceğim.”

O an...

Karar verdim.

Ya ben...

Ya onlar.

Kartepe’ye vardık.

Orman karanlıktı.

Soğuktu.

Sessizdi.

Ama benim için...

Bir tuzaktı.

Kamp kurduk.

Ateş yaktık.

Lütfi odun toplamaya gitti.

İşte o an...

Fırsattı.

Diğerlerini de gönderdim.

Ve yalnız kaldık.

Onu buldum.

Su kenarında.

Sırtı dönüktü.

Rahat görünüyordu.

Hiçbir şeyden habersizdi.

Telefonunu aldım.

Bir fotoğraf çektim.

Sonra...

Elimi kaldırdım.

Bir an durdum.

İçimde bir ses “yapma” dedi.

Ama diğer ses...

Daha güçlüydü.

Vurdum.

Bir kez.

Sonra bir kez daha.

Yere düştü.

Saçından tuttum.

Ve suya bastırdım.

“İzin vermeyecektiniz...” dedim.

Hareket etmedi.

Bitmişti.

Bir kişi daha gitmişti.

Geri döndüm.

Ateşi yaktım.

Bekledim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bir süre sonra geldiler.

Yola çıktık.

Bir an durdum.

Çetin bana çarptı.

Ve o an—

Bıçağı sapladım.

Ersin yere düştü.

Çetin dondu.

Ben ağlıyordum.

“Ben yapmadım...” diyordum.

Ama o...

İnandıkça...

Ben kurtuluyordum.

Sonunda...

Suçu üstlendi.

“Ben öldürdüm...” dedi.

Ve ben...

Yine kurtuldum.

Delilleri yok ettik.

Her şeyi.

Arabaya bindik.

Geceyi yararak ilerledik.

Ama içimde bir gerçek vardı:

Bu bitmemişti.

Çünkü...

Sırada Çetin vardı.

ŞİLE’DEKİ KATİL PİRANALAR

Telefon rehberini karıştırırken parmaklarım yavaş yavaş aşağı kayıyordu. İsimler geçiyordu gözümün önünden. Tanıdık yüzler, eski anılar, unutulmuş insanlar...

Sonra bir isimde durdu parmağım.

Lavinna.

Laviş.

İçimde bir şey kıpırdadı.

Uzun zamandır konuşmamıştık. Ama onu unutmak mümkün değildi. Sessizdi... içine kapanıktı... ama bir o kadar derindi. Şile’de yaşıyordu. Denizi severdi. Dalgaların sesini... gecenin sessizliğini... yalnızlığı.

Belki de bu yüzden aklıma gelmişti.

Çünkü ben de artık yalnızdım.

Ama onunki masum bir yalnızlıktı.

Benimki...

Karanlıktı.

Telefonu açtım. Aradım.

Çaldı.

Her saniye uzuyordu.

Sonra açtı.

Sesi yorgundu ama tanıdıktı.

Kısa konuştuk.

Hiçbir şey anlatmadım.

Hiçbir şey sormadı.

Sadece şunu söyledi:

“Gel.”

Bu kadar.

Ne neden sordu...

Ne nasıl.

Sadece gel dedi.

Ve ben...

Gittim.

Geceydi.

Yol uzundu.

Farlar karanlığı yarıyordu ama içimdeki karanlığa dokunamıyordu.

Çetin direksiyondaydı.

Ellerinin titrediğini görüyordum.

Direksiyonu sıkıyordu.

Ara ara aynadan bana bakıyordu.

Korkuyordu.

Benden.

Ve haklıydı.

Ben ise sakın görünüyordum.

Ama içimde bir şey büyüyordu.

Soğuk.

Sessiz.

Kararlı.

Şile'ye vardık.

Denizin kokusu vurdu yüzüme.

Tuzlu.

Keskin.

Canlı.

Ama içimde hiçbir şey kıpırdamadı.

Laviş kapıda karşıladı bizi.

Gözleri yorgundu.

Ama hâlâ sıcak bir bakışı vardı.

Evi...

Issızdı.

Duvarlar boş gibiydi.

Eşyalar vardı ama ruh yoktu.

Bahçede köpekler vardı.

Ama havlamıyorlardı.

Sadece bakıyorlardı.

Sanki onlar da bir şey biliyordu.

Her şey...

Tuhaf derecede sakindi.

Bu sessizlik...

Normal değildi.

İçeri girdik.

Çetin çökmüştü.

Kendi kendine konuşuyordu.

Ne dediği anlaşılmıyordu.

Ama aklını kaybetmeye başladığı belliydi.

Ben ise...

Onu izliyordum.

Ve düşünüyordum.

Sonra...

Akvaryumu gördüm.

Büyük değildi.

Ama içindeki şey...

Yeterince büyüktü.

Piranalar.

Küçük...

Ama ölümcül.

Ağızları açılıp kapanıyordu.

Dişleri keskin...

Gözleri donuktu.

Açtılar.

Hissediliyordu.

Onlara baktım.

Uzun uzun.

Sonra...

Gülümsedim.

Plan netleşmişti.

Çetin'i çağırdık.

Yavaşça yaklaştı.

Gözleri boştu.

Direnecek hali yoktu.

Hiçbir şeyden habersizdi.

Bir an...

Sadece bir an.

Ve sonra—

Onu yakaladık.

Başını suya bastırdık.

Önce anlamadı.

Sonra çırpınmaya başladı.

Ellerini savurdu.

Ayakları yere vurdu.

Su taşmaya başladı.

Ama kurtulamadı.

Piranalar...

Hareketlenmişti.

Su...

Yavaş yavaş kızarmaya başladı.

İlk önce hafif...

Sonra yoğun...

Sonra...

Tamamen.

Bir süre sonra...

Ses kesildi.

Hareket bitti.

Ve o an...

Her şey durdu.

Bir kişi daha yok olmuştu.

Ama bu yetmedi.

Cesedi paraladık.

Toprağa gömdük.

Her şeyi temizledik.

Toprak düzeldi.

İzler kayboldu.

Her şey...

Planlıydı.

Kontrollüydü.

Sessizdi.

Ama içimdeki ses...

Susmamıştı.

şÖMİNE

Eve döndük.

Laviş değişmişti.

Konuşurken sesi kırılıyordu.

Bize fotoğraflar gösterdi.

Bir adam.

Gülümsüyordu.

Onun yanında.

Mutluydu.

“Onu kaybettim...” dedi.

Sesi boşlukta kayboldu.

“Gözlerimin önünde...”

Durdu.

Devam edemedi.

Ama ben anladım.

Her şeyi.

O da kırılmıştı.

O da parçalanmıştı.

Ama hâlâ...

Masumdu.

Yanına oturdum.

Ellerini tuttum.

Soğuktu.

Titriyordu.

Ağladı.

Sessizce.

Ben de ağladım.

Ama benim gözyaşlarım...

Aynı değildi.

İçimde bir ses vardı.

Yavaşça konuşuyordu.

“Onu kurtar...”

Şömineyi yaktım.

Ateş yükseldi.

Turuncu alevler dans ediyordu.

Duvarlara vuruyordu.

Gölge oluşturunuyordu.

Oturduk.

Bir süre.

Sessizce.

Sonra...

Uyudu.

Başını yana eğdi.

Nefesi düzenliydi.

Masumdu.

Savunmasızdı.

Kırılmıştı.

Ama hâlâ...

Temizdi.

Ona baktım.

Uzun uzun.

Sonra fısıldadım:

“Artık üzülmeyeceksin...”

Ayağa kalktım.

Onu kuağıma aldım.

Hafifti.

Çok hafif.

Sanki zaten yarısı yoktu.

Şöminenin önüne geldim.

Ateş yükseliyordu.

Isı yüzüme vuruyordu.

Bir an durdum.

İçimdeki son insan...

Konuşmaya çalıştı.

Ama geç kaldı.

Onu ateşe bıraktım.

Alevler yükseldi.

Etrafı sardı.

Kapıyı kapattım.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

İzledim.

Hiç kıpırdamadan.

Hiçbir şey hissetmeden.

Bu sefer...

Fotoğraf çekmedim.

Çünkü...

O masumdu.

PEMBE ÇANTALI ADAM

Dostumu uğurladıktan sonra kapının önünde bir süre öylece kaldım.

Hava ağırdı. Gece iyice çökmüştü. Gökyüzü kapalıydı, yıldızlar görünmüyordu. Sanki karanlık sadece dışarıda değil, içimde de birikmişti.

Gitmem gerekiyordu.

Bunu biliyordum.

Ama ayaklarım kıpırdamıyordu.

Yorgundum.

Sadece bedenim değil... zihnim de, ruhum da yorulmuştu.

O gece çok şey olmuştu.

Ve ben artık hiçbir şeyi taşıyamıyordum.

Kalmalıydım.

Sabahı beklemeliydim.

Belki sabah olunca her şey değişirdi.

Belki ışık, içimdeki karanlığı da dağıtırdı.

İçeri girdim.

Ev sessizdi.

Boştu.

Ama bu boşluk bile artık beni korkutmuyordu.

Çünkü ben...

Boşluğun kendisi olmuştum.

Koltuğa uzandım.

Yavaşça.

Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi ağır hareket ediyordum.

Gözlerim kapanıyordu.

Uyku değil...

Bir kaçıştı bu.

Tam dalacakken—

TAK TAK TAK

Kapı.

Bir anda gözlerim açıldı.

Kalbim hızlandı.

Bir süre kıpırdamadan dinledim.

Sonra...

Bir ses.

“Kimse yok mu?”

Ses titriyordu.

Korku doluydu.

Gerçekti.

Yavaşça ayağa kalktım.

Adımlarım ağırđı.

Kapıya doğru yürüdü.

Elimi kapı koluna koydum.

Bir an durdum.

İçimde bir his vardı.

Açma diyordu.

Ama...

Açtım.

Kapı aralandı.

Ve o içeri girdi.

Nefes nefeseydi.

Gözleri büyümüş, yüzü ter içindeydi.

“Peşimdeydiler...” dedi.

Sesi kırılıyordu.

Korkuyordu.

Gerçekten korkuyordu.

Onu içeri aldım.

Kapıyı kapattım.

Arkasını kilitledim.

Gözlerini etrafında gezdiriyordu.

Sanki her köşeden biri çıkacakmış gibi.

Adı Cem’di.

Bunu söyledi.

Sonra anlatmaya başladı.

Kelimeleri karıştı.

Ama anlam belliydi.

Kaçıyordu.

Birilerinden.

Gerçekten birilerinden.

Ama bilmediği bir şey vardı.

Ben...

Onun kaçtığı şeyden daha tehlikeliydim.

Onu koltuğa oturttum.

Su verdim.

Ellerini titreyerek tuttu.

İçti.

Sonra yavaş yavaş sakinleşti.

Ama gözleri hâlâ korkuyordu.

Bir süre sonra yorgunluğu ağır bastı.

Uzandı.

Ve...

Uyudu.

O kadar hızlı oldu ki...

Sanki zaten günlerdir uyumuyordu.

Onu izledim.

Uzun süre.

Sessizce.

O anda içimde bir şey hareket etti.

Tanıdık bir ses.

Soğuk bir fısıltı.

Kapı tekrar çaldı.

Bu sefer daha sert.

Daha kararlı.

Gerçekten peşindeydiler.

Pencereden baktım.

İki kişi vardı.

Etrafı kontrol ettiler.

Bir süre beklediler.

Sonra...

Gittiler.

Ev yine sessizliğe gömüldü.

Ama artık o sessizlik...

Farklıydı.

İçimde bir karar oluştu.

Yavaşça ayağa kalktım.

Cem'in yanına gittim.

Uyuyordu.

Masum görünüyordu.

Savunmasızdı.

Yüzüne baktım.

Derin bir nefes aldım.

“Artık üzülmeyeceksin...” dedim.

Sesim fısıltıydı.

Ama kararlıydı.

Elimi yavaşça boynuna götürdüm.

Bir an durdum.

Son bir an.

Ama geri dönmedim.

Ve...

Kestim.

Her şey çok hızlı oldu.

Sessiz.

Temiz.

Bitmişti.

Bir süre başında durdum.

Hiçbir şey hissetmeden.

Sonra dışarı çıktım.

Köpekler bahçedeydi.

Açtı.

Gözleri karanlıkta parlıyordu.

Onu onlara verdim.

Parçalamaya başladılar.

Sesler geceye karıştı.

Ama ben...

Hiçbir şey duymuyordum.

Sonra...

Kalanları yaktım.

Ateş yükseldi.

Koku yayıldı.

Ve sonunda...

Kül kaldı.

Külleri aldım.

Denize gittim.

Gece sessizdi.

Dalgalar hafifçe vuruyordu kıyıya.

Külleri suya bıraktım.

Yavaşça dağıldı.

“Hoşça kal...” dedim.

Ama...

Kime dediğimi bilmiyordum.

Ona mı...

Yoksa kendime mi...

OTOSTOP

Yola çıktım.

Gece hâlâ karanlıktı.

Yürüyordum.

Nereye gittiğimi bilmeden.

Bir süre sonra bir araç durdu.

Eski bir kamyonet.

Kapı açıldı.

“Gel kardeşim,” dedi.

Bindim.

Adam sıcaktı.

İyi biriydi.

Adı Ahmet’ti.

Konuşmaya başladı.

Hiç susmadan.

Eşinden bahsetti.

Onu kaybetmişti.

Sesinde acı vardı.

Gerçek bir acı.

Gözleri doluyordu.

Ama ağlamıyordu.

Sadece anlatıyordu.

Ben dinliyordum.

Ama aslında...

Hiçbir şey duymuyordum.

İçimdeki ses daha güçlüydü.

“Durma...”

“Devam et...”

“Bitir...”

Bir süre sonra sustu.

Bana baktı.

Bir şey söylemek istedi.

Ama geç kaldı.

Çünkü ben...

Kararımı vermiştim.

Ona döndüm.

Bir an göz göze geldik.

Ve...

Yaptım.

Sessizdi.

Hızlıydı.

Kaçınılmazdı.

Sonra arabayı durdurdum.

İndim.

Benzin kokusu yayıldı.

Ateşi yaktım.

Araç alev aldı.

Geceyi aydınlattı.

Bir süre izledim.

Sonra...

Arkamı döndüm.

Ve yürüdüm.

Eve geldim.

Kapının önünde durdum.

Anahtarı çıkardım.

Ama kapıyı açamadım.

Elim dondu.

İçeri giremedim.

Çünkü biliyordum...

İçeride kimse yoktu.

Ve ben...

Artık hiçbir yere ait değildim.

Kapının önüne oturdum.

Sırtımı duvara yasladım.

Gözlerimi kapattım.

Ve bekledim.

Neyi beklediğimi bilmeden.

Ama şunu biliyordum:

Bu daha bitmemişti.

ADLİYE

Gözlerimi açtığımda boğazım kurumuştı.

Dilim damağıma yapışmıştı. Nefes aldıkça içimde bir yanma hissediyordum. Günlerdir düzgün bir şey yemediğimi o an fark ettim. Midem kazınıyordu ama açlık bile artık hissettiğim en güçlü şey değildi.

Kapının önündeydim.

Betonun üstünde.

Soğuk zeminin sertliği hâlâ sırtımdaydı.

Orada...

Uyuya kalmışım.

Ne zaman gözlerimi kapattım, ne kadar uyudum bilmiyordum. Zaman kavramı benden kopmuştu. Geceyle gündüz birbirine karışmıştı.

Bir anda telefon sesi yankılandı.

Keskin.

Rahatsız edici.

Gerçek.

Elimi cebime attım. Parmaklarım titriyordu.

Ekrana baktım.

Yüzbaşı.

Bir an durdum.

Açmalı mıydım?

Ama açtım.

“Yusuf...” dedi.

Sesi ciddi, netti.

“Katil yakalandı.”

O an...

Kalbim durdu sandım.

Göğsümde bir boşluk oluştu.

Sanki biri içimi çekip almıştı.

Ama sonra...

Anladım.

O katil...

Ben değildim.

Bir nefes aldım.

Derin.

Ama rahatlatmadı.

Çünkü bu rahatlama...

Geçiciydi.

Adliyeye gittim.

Koşarak.

Ayaklarım yere sert vuruyordu. Nefesim kesiliyordu ama durmadım. Sanki bir şey beni itiyordu. Sanki kaçıyordum... ama nereye?

Kapıdan içeri girdim.

Koridor kalabalıktı.

İnsanlar vardı.

Konuşmalar...

Ayak sesleri...

Ama ben hiçbirini duymuyordum.

Çünkü gözüm...

Bir noktaya kilitlendi.

Elif.

Oradaydı.

Beni gördü.

Gülümsedi.

O an...

İçimde bir şey kırıldı.

Parçalandım.

Gerçekten.

Adımlarım yavaşladı.

Ona doğru yürüdüm.

Sanki yıllar geçmiş gibi hissettim o birkaç saniyeyi.

Yanına vardım.

Sarıldık.

Onun kokusu...

Her şeyi bir anlığına susturdu.

Ama sadece bir anlığına.

Çünkü içimdeki gerçek...

Hâlâ oradaydı.

Ona sarılırken içimde bir şey koptu.

Geri dönüşü olmayan bir şey.

Ama sustum.

Hiçbir şey söylemedim.

Söyleyemezdim.

Duruşma başladı.

Salon ağırdı.

Hava boğucuydu.

Herkes yerindeydi.

Gözler kürsüdeydi.

Savcı ayağa kalktı.

Sesi sertti.

“Niye öldürdün?” dedi.

Bu soru...

Sadece bir cümle değildi.

Bir yük gibiydi.

Salonun içine düştü.

Herkes sustu.

Psikolog başını kaldırdı.

Gözleri bana döndü.

Ve dedi ki:

“O öldürdü.”

Parmağıyla beni gösterdi.

O an...

Zaman durdu.

Herkes bana baktı.

Gözler üzerime yığıldı.

Elif...

Ağlıyordu.

“Yapmaz...” diyordu.

“Yusuf yapmaz...”

Ama ben...

Susuyordum.

Çünkü konuşursam...

Her şey bitecekti.

Bir anda...

Her şey değişti.

Salon karardı.

Işıklar sanki söndü.

Ama kimse fark etmedi.

Sadece ben.

Sesler duymaya başladım.

Fısıltılar...

Çığlıklar...

Çocuk sesleri...

Kadınlar...

“Babamızı suçlama...”

Duvarlara baktım.

Kanıyordu.

Evet...

Duvarlar kanıyordu.

Ve o yazı...

Yine.

Her yerde.

**“Sen beni bitirdin...
Ben de seni bitireceğim.”**

Gözlerimi kapattım.

Ama gitmedi.

Açtım.

Hâlâ oradaydı.

Ama kimse görmüyordu.

Sadece ben.

Ama yine...

Sustum.

“Ben yapmadım,” dedim.

Yalan söyledim.

Sakin bir sesle.

İnandırıcı bir şekilde.

Ve...

İnandılar.

O an...

Bir kez daha kurtuldum.

Ama içimde...

Bir şey daha öldü.

Dışarı çıktım.

Adliyenin kapısından.

Hava yüzüme çarptı.

Ama serinletmedi.

Çünkü içimde yanıyordum.

Kapının önünde durdum.

Ve onları gördüm.

İki çocuk.

Küçük.

Masum.

Bana bakıyorlardı.

Gülüyorlardı.

Ama o gülüş...

Normal değildi.

İçime işliyordu.

Ben...

Ağlıyordum.

Nedenini bilmeden.

Onlara doğru yürüdüm.

Diz çöktüm.

Saçlarını okşadım.

Yumuşaktı.

Gerçektir.

Tam o anda—

Bir kadın geldi.

“Çek elini!” diye bağırdı.

Gözleri doluydu.

Ağlıyordu.

Çocuklar ona döndü.

Ve bağırdı:

“Baba!”

Başımı kaldırdım.

Psikolog...

Kelepçelenmişti.

Yanlarına getiriliyordu.

O an...

Her şey durdu.

Gözlerine baktım.

Ve bir anda...

Her şeyi gördüm.

Öldürdüklerimi.

Tek tek.

Gülüşlerini.

Son bakışlarını.

Ölümlerini.

Hepsi gözümün önünden geçti.

Bir film gibi.

Ama bu...

Gerçektir.

Sonra çocuklar bana baktı.

Gözleri değişti.

“Bizi kurtar...” dediler.

O an...

Kaçamayacağımı anladım.

Ne kadar koşarsam koşayım...

Bu benden gitmeyecekti.

Vicdan...

Peşimi bırakmayacaktı.

Ayağa kalktım.

Yavaşça yanlarına gittim.

Sesim titriyordu.

“Beni affedin...” dedim.

Bu sefer gerçekten.

İlk defa.

İçten.

Çocukları tuttum.

Ellerini.

Sıcak.

Canlı.

Babalarına götürdüm.

Ve dedim ki:

“Suçlu benim.”

O an...

Her şey sustu.

Kalabalık.

Sesler.

Zaman.

Herkes bana baktı.

Kimse konuşmadı.

Sadece...

Baktılar.

Kelepçeyi getirdiler.

Elime taktılar.

Soğuktu.

Ağırdı.

Ama...

Hak ettiğim buydu.

Kadın bana baktı.

Ağlıyordu.

Ama bu sefer...

Farklıydı.

İçinde bir şükür vardı.

“Senin için dua edeceğiz,” dedi.

Başımı eğdim.

Hiçbir şey söylemedim.

Dönüp yürüdüm.

Ama...

Arkama bakamadım.

Elif’e...

Yüzbaşıya...

Zafer’e...

Hiçbirine.

Çünkü biliyordum...

Ben artık yoktum.

RUH VE SİNİR HASTALIKLARI HASTANESİ

Adliyeden çıktığımızda hava değişmişti.

Aynı şehir... aynı sokaklar... aynı insanlar...

Ama ben aynı değildim.

Sağımda ve solumda iki asker vardı. Adımlarımız senkrondtu. Ben ortadaydım. Ellerim kelepçeliydi. Soğuk metal bileklerime baskı yapıyordu ama garip bir şekilde canımı acıtmıyordu.

Çünkü içimde...

İlk defa...

Sessiz bir şey vardı.

Huzur.

Bu huzur mutlu değildi.

Rahat değildi.

Ama...

Doğruydu.

Çünkü ilk defa kaçmamıştım.

İlk defa saklanmamıştım.

İlk defa...

Suçsuz birini kurtarmıştım.

Ama bunun bedeli...

Çok ağırdı.

Arkamda bıraktıklarım...

Beni sevenler...

Paramparça olmuştu.

En çok da...

Elif.

Onun gözlerini hatırlıyordum.

O bakışı.

İnanmakla yıkılmak arasında sıkışmış bir bakış.

Ve ben...

Onun gözlerinin içine bakamadan gitmiştim.

Arabaya bindik.

Kapı kapandı.

Dünya dışarıda kaldı.

İçeride sadece sessizlik vardı.

Motor çalıştı.

Araba ilerlemeye başladı.

Camdan dışarı baktım.

İnsanlar yürüyordu.

Hayat devam ediyordu.

Ama ben...

O hayatın dışında kalmıştım.

Bir daha içine dönemeyeceğim bir yer gibiydi artık.

Karakola götürüldüm.

Dar bir koridor.

Soğuk duvarlar.

Ağır bir koku.

Bir odaya girdik.

İçeride bir masa vardı.

Üç sandalye.

Ve bir komutan.

Sert bakışlı.

Dingin.

Ama içten içe her şeyi tartan bir adam.

Karşıma oturdu.

Gözlerini gözlerime sabitledi.

“Anlat bakalım...” dedi.

Sesi sakindi.

Ama o sakinlik...

Baskıydı.

Derin bir nefes aldım.

Ve anlatmaya başladım.

Bu sefer durmadım.

Hiç durmadım.

Her şeyi döktüm.

Enes’i...

O günkü bakışını...

Son anını...

Tolga’yı...

Volkan’ı...

Parçalanan hayatlarını...

Abimi...

Onun gözlerini...

O anı...

O anın içimde açtığı boşluğu...

Ersin’i...

Çetin'i...

Lütfi'yi...

Laviş'i...

Ve diğerlerini...

İsim isim...

Anı anı...

Hiçbir şeyi saklamadan.

Her kelime...

İçimden koparak çıktı.

Sanki her anlattığımda biraz daha hafifliyordum.

Ama aynı zamanda...

Biraz daha yok oluyordum.

Oda sessizdi.

Kimse konuşmuyordu.

Sadece ben.

Ve...

Gözyaşlarının sesi.

Elif...

Bir köşede duruyordu.

Ağlıyordu.

Ama ben bu sefer...

Susmuyordum.

Bir süre sonra psikolog geldi.

Sessizce dinledi.

Notlar aldı.

Yüzü ifadesizdi.

Ama gözleri...

Her şeyi görüyordu.

Sonunda kalemini bıraktı.

Ve dedi ki:

“Hastaneye yatırılmalı.”

O an...

Her şey kesinleşti.

Artık geri dönüş yoktu.

HASTANE

Bakırköy.

İlk adımımı attığım anda...

Farklı bir dünyaya girdiğimi anladım.

Burası...

Normal insanların dünyası değildi.

Koridorlar uzundu.

Sessizlik vardı.

Ama o sessizlik...

Boş değildi.

İçinde fısıltılar vardı.

Kimi kendi kendine konuşuyordu.

Kimi duvarlara bakıyordu.

Kimi gülüyordu.

Ama ortada hiçbir şey yoktu.

Görünmeyen şeylerle yaşıyorlardı.

Tıpkı benim gibi.

Beni odama götürdüler.

Kapı açıldı.

İçeri girdim.

Bir yatak.

Bir dolap.

Ve küçük bir pencere.

Pencerenin demirleri vardı.

Dışarıyı gösteriyordu.

Ama özgürlüğü değil.

Sadece uzaklığı.

Odaya baktım.

Boştu.

Ama bu boşluk...

Beni tanıyordu.

Günler geçti.

Belki haftalar.

Zamanı saymadım.

Çünkü burada zaman...

Anlamını kaybediyordu.

Sonra...

O geldi.

Sema.

Hemşire.

İlk gün sadece baktı.

Sonra konuştu.

Ben sustum.

Hiç cevap vermedim.

Ama o...

Vazgeçmedi.

Her gün geldi.

Her gün konuştu.

Kendi hayatından bahsetti.

Güldü.

Bazen saçma şeyler anlattı.

Bazen sadece sustu.

Ama hep yanımda kaldı.

Benim yerime de yaşadı.

Benim yerime de güldü.

Zamanla...

İçimde bir şey değişmeye başladı.

Küçük küçük.

Yavaş yavaş.

Unuttuğum bir şeyi hatırlıyordum.

İnsan olduğumu.

Bir gün...

Odaya bir kitap getirdi.

Masaya bıraktı.

“Okumayı dene,” dedi.

Kitabın adı:

“Yeminli Gözlerim.”

Elime aldım.

Sayfaları çevirdim.

Başta hiçbir şey hissetmedim.

Ama okumaya başladıkça...

Bir şey oldu.

Aşk...

İhanet...

Kayboluş...

Ve sonra...

Bir cümle.

Sadece bir cümle.

Ama...

Her şeyi parçalayan bir cümle:

“Aldattı.”

Donup kaldım.

Sayfaya bakıyordum.

Ama aslında...

Kendime bakıyordum.

Çünkü ben de...

Aldatmıştım.

Ela’yı.

O an...

Her şey yerine oturdu.

Parçalar birleşti.

Gördüğüm kabuslar...

O sesler...

O yazılar...

Yaptıklarım...

Hepsi...

Benim içimden çıkmıştı.

Benim vicdanımdı.

Kaçmaya çalıştığım şey...

Bendim.

Bağırdım.

İlk defa.

Tüm gücümle.

“Ela!”

Sesim odanın duvarlarına çarptı.

Koridora taşıtı.

Gerçek oldu.

Sema koşarak geldi.

Kapıyı açtı.

Bana baktı.

Şaşkıındı.

Çünkü...

İlk defa konuşmuştum.

Gözleri doldu.

Ağladı.

Ama ben...

Çoktan parçalanmışım.

“Ben kötü biriyim...” dedim.

Sesim titriyordu.

Ama gerçektir.

O ise başını salladı.

“Hayır,” dedi.

“Değilsin.”

Ama ben biliyordum.

Bazı şeyler...

Affedilmezdi.

Sonra ona baktım.

Gözlerinin içine.

Ve bir şey istedim.

“Ela’yı bul...”

Dedim.

Sadece bu.

O an sustu.

Ciddileşti.

Sonra başını salladı.

“Söz,” dedi.

Ve gitti.

Kapı kapandı.

Oda yine sessizliğe gömüldü.

Ama bu sefer...

O sessizlik farklıydı.

Çünkü ilk defa...

Gerçekle baş başaydım.

FİNAL – İHANETİN ACI YÜZÜ

Kitap yerdeydi.

Eğildim.

Aldım.

Ama açamadım.

Parmaklarım kapağın üzerinde donup kaldı. Sanki o kitabın içinde yazarlar sadece kelimeler değildi... benim geçmişimdi... benim suçumdu... benim sonumdu.

Korkuyordum.

İlk defa gerçekten korkuyordum.

Yaptıklarımın değil...

Hatırlayacaklarımdan.

Başımı kaldırdım.

Boşluğa baktım.

Ama gözlerim hiçbir şeyi görmüyordu.

Çünkü zihnimde sadece tek bir yüz vardı.

Ela.

Onu düşündüm.

Gözlerini...

Bana bakışını...

Ve o bakışın içindeki kırılışı.

İçimde bir şey sıkıştı.

Nefesim daraldı.

Ben...

Onca insanın canını yakmıştım.

Masumları...

Suçsuzları...

Abimi bile...

Kendi kanımdan olanı bile...

Toprağa ben vermiştim.

Annem...

Paramparça olmuştu.

Onun haykırışı hâlâ kulaklarımdaydı.

O ses...

Hiç susmuyordu.

Ve şimdi...

Eğer Ela'ya da bir şey olduysa...

Bu yükü yaşayamazdım.

Yaşamak...

Artık mümkün değildi.

Düşünceler birbirine girdi.

Zihnimde isimler çarpışıyordu.

Ela...

Elif...

Sema...

Üç farklı hayat.

Üç farklı kadın.

Üç farklı kalp.

Ve ben...

Hiçbirine ait değildim.

Hiçbirinin içinde yerim yoktu.

Ben sadece...

Yıkımdım.

Derin bir nefes aldım.

Ve kitabı açtım.

Sayfalar yavaşça ayrıldı.

İçinde bir şiir vardı.

Eskiden olsa...

Okur...

Hisseder...

Belki ağlardım.

Ama şimdi...

Hiçbir şey anlamıyordum.

Çünkü benim hikâyem...

Zaten yazılmıştı.

Ve sonu belliydi.

Kapı çaldı.

Sert değil.

Yumuşak.

Tanıdık.

“Gel...” dedim.

Sesim yorgundu.

Kapı açıldı.

Elif...

Yüzbaşı...

Zafer...

Hepsi oradaydı.

Bir an...

Zaman durdu.

Elif bana doğru yürüdü.

Gözleri doluydu.

Ama hâlâ umut vardı içinde.

Sarılmak için kollarını açtı.

Sarılmak istedi.

Ama ben...

Kıpırdayamadım.

Kollarım havada asılı kaldı.

Sarılmadım.

Sarılmadım çünkü...

Hakkım yoktu.

Utandım.

Başımı eğdim.

Konuşamadım.

Hangi yüzle konuşacaktım?

Hangi gerçekle?

Onlar hâlâ beni kurtarılabilir sanıyordu.

Ama ben...

Çoktan kaybolmuştum.

Gece oldu.

Sessizlik çöktü.

Hastane...

Geceleri daha farklıydı.

Daha karanlık.

Daha ağır.

Daha gerçek.

Günlerdir hazırlanıyordum.

Kimse fark etmeden.

İlaçları içmemiştim.

Saatleri ezberlemiştim.

Koridorların ritmini öğrenmiştim.

Kapıyı yavaşça araladım.

Gıcırdamadı.

Koridora baktım.

Boştu.

Uzun...

Soğuk...

Sessiz.

Bir adım attım.

Sonra bir adım daha.

Kalbim yavaş atıyordu.

Garip bir sakinlik vardı içimde.

Ama sonra...

Durduğum yerde donakaldım.

Duvara baktım.

Oradaydı.

Kocaman.

Kan gibi yazılmış:

“Sen beni bitirdin.”

Gözlerimi kırptım.

Yok oldu.

Ama ben görmüştüm.

Eminim.

Bu artık dışarıda değildi.

İçimdeydi.

Dolaba saklandım.

Adımlar geçti.

Gölgeler geçti.

Ama içimdeki his geçmedi.

Yalnız değildim.

Hiçbir zaman olmamıştım.

Kaçtım.

Koridordan...

Kapıdan...

Bahçeden...

Ve dışarı çıktım.

Gece yüzüme çarptı.

Soğuktu.

Ama ben...

Üşümüyordum.

Çünkü içimde daha büyük bir soğuk vardı.

Özgür değildim.

Sadece...

Dışarıdaydım.

Cebimde bir şey hissettim.

Elimi attım.

Bir kâğıt.

Kırışmış.

Katlanmış.

Açtım.

Tek kelime:

Ela.

Altında bir adres.

Ve bir cümle:

“Gerçeği hatırla.”

Yürüdüm.

Koşmadım.

Kaçmadım.

Sadece yürüdüm.

Çünkü artık kaçacak yer yoktu.

Kapıya geldim.

Adres doğruydu.

Kapı aralıktı.

İçeri girdim.

Sessizlik.

Ama bu sessizlik...

Normal değildi.

Ağırdı.

Boğucuydu.

Sanki duvarlar bile nefes alıyordu.

“Ela...” dedim.

Sesim yankılandı.

Ama cevap gelmedi.

Bir adım attım.

Sonra bir tane daha.

Ve...

Durduğum yerde kaldım.

Duvara baktım.

Bir fotoğraf.

Elif.

O an...

Her şey çözüldü.

Bütün parçalar yerine oturdu.

Arkamdan bir ses geldi:

“Geç kaldın.”

Yavaşça döndüm.

Ela.

Karşımdaydı.

Ama...

Gözleri...

Tanıdıktı.

Çok tanıdık.

“Hatırlamıyorsun...” dedi.

Başımın içi pathyordu.

Sanki beynim parçalanıyordu.

Ve sonra...

Her şey geldi.

Bir anda.

Ben...

Aldatmıştım.

O görmüştü.

Yıkılmıştı.

Gitmişti.

Ve...

Ölmüştü.

“Sen beni bitirdin...”

Bu sefer o ses dışarıdan gelmedi.

İçimden geldi.

Kendi sesimdi.

Aynaya baktım.

Ama kendimi görmedim.

Elif’i gördüm.

Bana bakıyordu.

“Kaçamazsın...” dedi.

Ellerim boynuma gitti.

Sıktım.

Daha çok sıktım.

Nefesim kesildi.

Gözlerim karardı.

Ama görüntü gitmedi.

Hâlâ oradaydı.

Hâlâ bana bakıyordu.

Dizlerim çöktü.

Yere düştüm.

Gücüm kalmamıştı.

Gözlerim kapanıyordu.

Ve son düşüncem...

Son gerçeğim...

Şuydu:

İnsan herkesten kaçar...

Ama...

Vicdanından kaçamaz.

SON

Bazı hikâyeler suçla bitmez...

Vicdanla biter.